

Několik článků - 5/2015

Lazare, pojd' ven!

Povzbuzení pro rodiče

Emauzští učedníci

Boží požehnání – podnět k oddanému životu

Lazare, pojd' ven!

Evangelia podávají zprávu o třech různých událostech, v nichž byl Pán Ježíš konfrontován se smrtí a vrátil zemřelému pozemský život. Předně to je Jairova dcera (Marek 5,35-43). Ta právě zemřela, když Pán k ní přišel. Za druhé to je mladý muž z Naim, jediný syn své matky, jehož právě nesli na hřbitov (Lukáš 7,11-17). Za třetí jde o Lazara, bratra Marty a Marie. Ten byl už čtyři dny mrtev a už byl pohřben, když ho Pán Ježíš povolal z hrobu. Podrobnou zprávu o tom nalézáme v 11. kapitole Jana.

Dvojí sláva

Tato kapitola je velmi poučná. Ukazuje nám mezi jiným dvě velké stránky v životě našeho Pána, které nalézáme i na jiných místech:

- Pán Ježíš je na jedné straně Boží Syn, jenž má moc nad smrtí. Vzkříšení Lazara je toho přesvědčivým důkazem. Římanům 1,4 říká, že On „*prokázán jest býti Synem Božím mocně, podle Duchy posvěcení, skrze z mrtvých vstání*“. Tento výrok se vztahuje nejprve na Jeho vlastní vzkříšení, ukazuje ale zároveň na to, že vzkříšení mrtvých během Jeho života na zemi bylo velkým důkazem toho, že je Boží Syn.
- Na druhé straně nám tato kapitola zvláště přibližuje Pána Ježíše jako skutečného člověka. U hrobu Svého přítele Lazara proléval slzy. Mohl být Jeho soucit vyjádřen lépe než skutečností, že Boží Syn, který se stal člověkem, stojí u hrobu a pláče? Byla to velká útěcha pro pozůstalé. Ale Ježíš chtěl učinit více. To Marta a Marie poznaly, když jim vrátil milovaného bratra.

Vzkříšení z mrtvých

Skutečnost Lazarova vzkříšení můžeme – vedle historické události samé – použít ještě nejméně ze dvou hledisek. Na jedné straně je obrazem toho, co nás očekává, když Pán Ježíš přijde, aby vzal k sobě ty, kteří Mu patří. V 1. Tesalonickým 4,16 se mluví o ponoukajícím (přikazujícím) volání, jímž Pán „mrtvé v Kristu“ (– to jsou ti, kteří v něm zesnuli –) povolá z hrobů. Tak jako Lazar slyšel volání: „*Lazare, pojd' ven!*“, tak se potom vyprázdní hroby těch, kteří patří Kristu. Porušitelné potom oblékne neporušitelnost a smrtelné nesmrtelnost (1. Kor. 15,53.54). Lazarův příběh to výstižně ilustruje. Zatím co ostatní mrtví zůstali v hrobech, vyšel pouze Lazar. Tak vstanou věřící, zatím co ostatní mrtví (zemřelí v nevěře) zůstanou v hrobech. To je to první vzkříšení, které je „vzkříšením z“ (srv. s Fil. 3,11).

Syn oživuje

Ale je tu ještě druhá linie, kterou můžeme rozeznat ve smrti a vzkříšení Lazara. Tělesná smrt člověka nám připomíná duchovní smrt přirozeného člověka. Zatím co Epištola Římanům nám představuje člověka v jeho přirozeném stavu jako žijícího v hříchu, v Epištole Efezským nalézáme jinou stránku, že totiž člověk je pro Boha mrtvý. V Efezským 2,1 čteme, že jsme byli mrtví ve svých hříších a proviněních. Mrtvý člověk předně nemůže učinit nic sám pro sebe a za druhé se stal pro druhé naprosto nepoužitelným. To je stav přirozeného člověka před Bohem. Žádný člověk si nemůže sám pomoci a zachránit se. To je nemožné. Je naprosto neschopný učinit něco k Boží cti.

Tomuto smutnému stavu může učinit konec jen jeden. Tím je Pán Ježíš. On zavolal Lazara a dal mu „nový život“. Tak volá Pán Ježíš dnes ještě lidi k sobě, aby jim dal nový život. Přitom doba

„duchovní smrti“ může být rozdílná v závislosti na přirozeném stáří. Mohou to být děti – jako v případě Jairovy dcery. Mohou to být mladí lidé – jako v případě syna vdovy z Naim. Mohou to být takoví, kteří jsou už starší – jako byl Lazar. Mrtvý je mrtvý. Každý duchovně mrtvý musí slyšet volání Spasitele: „Pojď ven.“

Tři „skupiny“ jednajících

Když pozorně čteme text v Janu 11, zjišťujeme, že jsou tři skupiny lidí, které tam něco dělají. V centru stojí Pán Ježíš. On vzkřísil Lazara. Nikdo jiný to nemohl učinit. Ale pak vidíme také, že Pán Ježíš dává lidem dva úkoly. Mají zvednout (odvalit) kámen a Lazara uvolnit a nechat jít. Za třetí tu je také Lazarova činnost. Ten poslechl Ježíšova volání a vyšel z hrobu.

Jednající Pán Ježíš

Je naprosto jasné, že Pán Ježíš je ústřední jednající. On rozhoduje, kdy půjde do Betánie. On rozhoduje o tom, co se bude dít u hrobu. On rozděluje úkoly a On to je, kdo volá Lazara. Nikdo jiný než On nemohl Lazarovi dát život. Nikdo jiný než On nemůže dnes lidem dát nový, věčný život. Efezským 2,5.6 nám říká, že jsme byli s Kristem oživeni a vzkříšeni. Vlastníme nový život. Tento život může dát jen Kristus. Nechat vyjít život ze smrti může jen jeden. Na to nechtějme zapomínat. Chtěl bych poukázat na tři body:

- Ježíš volá Lazara Svým slovem: Petr píše: „... *znovu zrození jsouce ne z porušitelného semene, ale z neporušitelného, skrze živé slovo Boží a zůstávající na věky.*“ (1. Pet. 1,23) Když Pán Ježíš mluví s Nikodémem o novém narození, vysvětluje mu, že toto narození je z „*vody a Ducha*“ (Jan 3,5). Jinak to nemůže být. Jestliže nějaký člověk přešel „*ze smrti do života*“ (1. J. 3,14), pak je to výsledek působení Ducha Božího, jenž používá Boží slovo.
- Ježíš volá Lazara velkým hlasem: Poté, co byl odvalen kámen, neoslovuje ho prostě, nýbrž činí to slyšitelně jasně. Slyšitelně pro zástupy. Slyšitelně zvláště pro Lazara. Tak volá Pán až dodnes do života lidí – jasně slyšitelně. Činí to různým způsobem. Mluví skrze Své Slovo. Mluví osobními zážitky. Mluví událostmi doby a mnohým jiným. A Jeho hlas je jasně slyšitelný.
- Ježíš volá Lazara jménem: Neříká prostě: „Pojď ven!“, nýbrž oslovuje ho zcela konkrétně. Tak Pán až dodnes oslovuje lidi osobně. Navazuje konkrétní a osobní vztah. Ve Starém zákoně dal Bůh Svému lidu říci: „*Ale nyní takto praví Hospodin stvořitel tvůj, ó Jákobe, a učitel tvůj, ó Izraeli: Neboj se, neboť vykoupil jsem tě, a povolal jsem tě jménem svým. Můj jsi ty.*“ (Izaiáš 43,1) Tak Pán volá k sobě lidi i dnes.

Jednání lidí

Nevíme přesně, koho Pán Ježíš pověřil, aby odejmul kámen a později osvobodil Lazara od pohřebních pláten. To také není tak rozhodující. Důležitější je, jaké dává úkoly. Jsou to dva úkoly: jeden předcházela Lazarovu vzkříšení, druhý následoval potom. Přirozené že Pán mohl slovem Své moci sám odvalit kámen. Stejně tak mohl osvobodit Lazara od pohřebních pláten. Ale On to dává udělat skrze jiné. Z toho se učíme, že dar nového života je výlučně věc Pána, ale že zároveň chce použít druhé – totiž nás – abychom přitom pomáhali.

- „*Zdvihněte kámen.*“ – Tak zní první úkol od Pána. Nikdo z nás nemůže duchovně mrtvého vést do života. Ale můžeme pomáhat při odstraňování překážek, které lidi zdržují od toho, aby přišli k Ježíšovi. Jsou lidé, kteří k Němu nepřicházejí kvůli kamenu „nevědomosti“. Žijeme v zemích,

kterým se říká křesťanské. Přesto je nevědomost o Kristu úděsně veliká. Takové kameny můžeme odstraňovat, když mluvíme s lidmi o základních pravdách křesťanství. Jsou lidé, kterým je bráněno kamenem „pověry“. U jiných je to kámen „požitkářství“. Opět jiní jsou blokováni kamenem „zármutku a skleslosti“ nebo se ohrazují svým povoláním a snahou po kariéře. Je tak mnoho překážek. Ostatně je více lidí, než si myslíme, kteří čekají jen na to, aby jim někdo odejmul jejich kámen.

- „Rozvažte ho, a nechte, ať odejde!“ – To je druhý úkol od Pána. Když se stal zázrak, že duchovně mrtvý člověk vstoupil do života, pak je tu potřeba pomoci. Plátny ovázaný Lazar nemohl ani mluvit, ani se rozumně pohybovat. U lidí, kteří se právě obrátili, to můžeme pozorovat. Jsou tu ještě zábrany nebo staré zvyklosti a svazky, které brání životu k Boží cti. Hřích vždy „lehce obklopuje“ (Židům 12,1). Tady si můžeme vzájemně pomáhat. I zákonictví může být překážkou k životu k Boží cti. Galatským 5,1 říká, že Kristus nás osvobodil pro svobodu. Je to také úkol, být pomocí druhým – zvláště mladým věřícím – při poznávání a cenění si křesťanské svobody. A jsme-li upřímní sami k sobě, musíme připustit, že my, kteří máme už dlouho život z Boha, stále ještě – obrazně řečeno – chodíme s plátny na sobě.

Lazarovo jednání

Lazar není člověk velkých slov. Když čteme Evangelia, zjišťujeme, že nám není podána zpráva ani o jednom jeho slově. Přesto něco učinil. V Janu 12 je s Pánem Ježíšem u stolu a těší se z obecenství s Ním. A v Janu 11 je zcela prostě poslušný. Jeví se nám to možná banální, ale text výslovně říká, že „vyšel ten, který byl umřel“. Zdá se být nepředstavitelné, že by to Lazar neudělal.

Ten, kdo byl probuzen z noci smrti k životu, je volán k tomu, aby přišel ke světlu a dal si od druhých pomoci na cestě víry. To je to, co Lazar udělal. A to by měl učinit i dnes každý, kdo přešel ze smrti do života.

E.-A. Bremicker – EuE 4/2015

Povzbuzení pro rodiče

Není snadné být rodiči. A ještě mnohem vážnější a odpovědnější je být **křesťanskými** rodiči. Ten, kdo sám má děti, to bezpochyby už sám zakusil.

Představme si křesťanské rodiče, kteří mají malé děti. Když se podívají na své maličké, které nade vše milují, pak zjišťují: Jsou rodiči „podle těla“ – jestliže smíme výraz ze Židům 12,9 lehce obměnit – a jejich děti zdědily tutéž padlou přirozenost, kterou i oni jako rodiče v sobě nosí. A jejich děti mají pravděpodobně silnou náklonnost právě k těm vášním a hříchům, které lze najít i u nich jako rodičů, jak tito s politováním musejí doznat. Oni sami ve svém životě zakusili Boží milost, že Duch Svátý v nich vykonal Své dílo obnovení. Proto vlastní novou přirozenost a skrze Ducha, který jim byl dán jako věřícím, vědí, že jsou v Kristu. O svých dětech to však nemohou tvrdit, dokud se tyto neobrátily, neboť přece vědí, že nové narození a víra v Krista se nepřenášejí z rodičů na děti. To je situace, která u rodičů často může působit mnoho trápení a žalu.

Nezřídka jsme překvapeni, když mladí lidé z bohabojných domů jsou známi pro svou bezbožnost. A často se domníváme – jako tři Jobovi přátelé s jejich argumenty a naznačováním – že vysvětlení pro to může být jen těžký hřích nebo alespoň závažná chyba ve výchově na straně rodičů. Avšak nemusíme být překvapeni, když si připomeneme to, co jsme řekli už výše. Kromě toho: Často se

ti, kteří jako neobrácení byli největšími hříšníky, jako obrácení stávají nejoddanějšími věřícími. Děti zdědily od svých rodičů Adamovu přirozenost, a tím pravděpodobně i několik zvlášť zlých vlastností, které se u jejich rodičů neukázaly jen z Boží milosti, a proto v nich děti budou pokračovat – dokud i v jejich životě nezasáhne milost.

Avšak mají křesťanští rodiče vůbec nějaký důvod, aby očekávali takový Boží zásah? Smějí potom ve svém trpění a ve svém žalu s důvěrou očekávat, že Bůh vykoná dílo, které v Jeho čas jejich milované děti zachrání a osvobodí?

Chtěli bychom na tyto důležité otázky dát odpověď tím, že se podíváme na sedm událostí v Evangelích, při kterých rodiče přišli k Pánu Ježíši kvůli svým dětem.

1. **Jairova dcera** (Mat. 9; Marek 5; Luk. 8). Ta dcera bylo dvanáctileté dítě, tedy právě vstoupila do odpovědného věku. Otec byl představeným synagogy a hrozcím nebezpečím byla smrt. Jairus ve své nouzi našel východisko, když se s naléhavou prosbou obrátil na Pána. Byl vyslyšen, i když smrti nebylo zabráněno, což Jairus bezpochyby více či méně s vírou očekával. Okolnosti tomu zabránily a Pán tyto okolnosti nezměnil. Avšak Jairova prosba nenašla hluché uši. Pán odpověděl na jeho prosbu plností moci, která šla za víru otce, a děvče bylo opět navraceno k životu.
2. **Dcera kananejské ženy** (Mat. 15; Marek 7). Zde byla matka pohanka. Pocházela ze zlořečeného národa. Pán se nalézal na pobřeží Týru a Sidonu, pevnosti Satanovy, jak si to můžeme přečíst v Ezechieli 28,11-19, a dcera byla zle posedlá démonem. Politováníhodná žena byla sice vyvržená, byla „psem“ (Mat. 15,26.27), a přece přinesla případ svého dítěte k Ježíšovi. Nebyla ihned vyslyšená. Pro Pána bylo její těžké trápení dobrou příležitostí, aby působil na její duši. Její duše se měla stát upřímnou a pokornou a vyslovit vyznání. A když zaujala své pravé místo, a přitom plně důvěřovala v to, že bohatství Jeho štědrosti (Mat. 15,27) k „pohanskému psovi“, jako byla ona, se rozhojní, obdržela všechno, po čem její srdce toužilo: osvobození své dcery. Její prosba byla úspěšná. Byla vyslyšena.
3. **Náměsíčný syn jednoho muže** (Mat. 17, Marek 9; Luk. 9). Tento případ má některé znaky, které jsou zvlášť zajímavé. Zatímco Pán byl na hoře proměnění, přivedl ten muž svého syna nejprve k devíti učedníkům, kteří zůstali, ale ti nemohli démona vyhnat. Protože učedníci v tom zklamali, otec myslel, že i jejich Mistr má malou moc k tomu, aby pomohl jeho dítěti. Proto přišel k Pánu se slabou a otřesenou vírou. Jistě dobře věděl, jak zlý a tvrdošíjný je démon, který ujařmil jeho syna, a prosil Pána: „*Můžeš-li co, spomoz nám, slituje se nad námi.*“ (Marek 9,22) To dalo Pánu příležitost, aby ukázal dvě věci. Předně ukázal Svoji sobě vlastní přemáhající moc, která je příliš velká na to, aby se jí nepřítel mohl vzpírat. Démon udělal, co mohl nejhoršího, jako kdyby tu ubohou hliněnou nádobu chtěl zničit, když už ji musí opustit. Avšak Pán vzpřímil chlapce a předal ho naprosto zdravého jeho otci. Za druhé: To jediné „jestliže“, které by v tomto případě snad mohlo být proneseno, se týkalo víry otce, který se obrátil k milosti a moci Pána: „*Ježíš řekl jemu: Můžeš-li tomu věřit; všechno jest možné věřícímu.*“ (Marek 9,23) Tato vzácná slova plná povzbuzení promluvil Ježíš, když Ho jeden otec prosil, aby jeho dítě osvobodil a požehnal mu.
4. **Malé děti, které k Němu byly přinášeny, aby na ně vkládal ruce a modlil se** (Mat. 19, Marek 10, Luk. 18). Také tento případ má zvláštní význam. Děti byly zjevně ještě příliš mladé, neboť v původním textu je na tomto místě pro „děti“ užitá zdobnělina. Není nám přesně řečeno,

kdo je přinesl. V žádném Evangelii nejsou jmenovány osoby. Pravděpodobně je přinesli rodiče, a kdyby to byly jiné osoby, pak je to jen tím pozoruhodnější, že Pán je přijal. Učedníci energicky odmítli prosbu, avšak On „*bera je na lokty své, a vzkládaje na ně ruce, požehnání jim dával*“ (Marek 10,16).

5. **Matka synů Zebedeových se svými syny** (Mat. 20). Zde to už nebyly žádné malé „děti“, nýbrž dospělí muži. Nebyli Pánu Ježíši neznámí, nýbrž byli to uznávaní učedníci a Jeho vyvolení apoštolové, kteří od Něho přijali mnohá naučení. Matka neprosila o to, aby její syny tělesně nebo duševně osvobodil nebo jim požehnal, nýbrž aby zaujali v budoucím království viditelné slávy vysoké místo a došli cti. Pán měl naplnit přirozenou pýchu matky – **a tato prosba byla odmítnuta!**
6. **Syn vdovy z Naim** (Luk. 7). I zde jsou zvláštnosti. Zemřelý syn byl mladý dospělý muž a jediný syn své matky. Ona sama byla vdovou. Není nám podána zpráva o tom, že by ta chudá, ovдовělá a plačící žena pronesla nějakou prosbu, když se setkaly dva zástupy – jeden zástup s mrtvým uprostřed, druhý zástup s Kristem, Knížetem života ve svém středu. A ačkoli nevolala o pomoc a snad si vůbec nebyla vědoma toho, že On je ten „Živý“, tu On ji přece viděl a byl nad ní vnitřně pohnut a řekl jí: „*Neplač!*“ A „*dotekl se má*. (Ti pak, kteří nesli, zastavili se.) *I řekl: Mládenče, tobě pravím, vstaň. I posadil se ten mrtvý, a počal mluvit. I dal jej materi jeho.*“ (Luk. 7,13-15) On jedná, aniž by Ho matka prosila. Ve Svém nekonečném slitování je dojat nářkem matky, který ještě zvětšilo utrpení vdovy. A moc, která vždy stála ve službách Jeho soucitu, způsobila osvobození, které nikdo neočekával, a osušila její slzy.
7. **Jeden královský úředník v Kafarnaum, jehož syn nemocen byl** (Jan 4). Zde se ještě jednou setkáváme s modlitbou víry. Otec šel osobně k Pánu Ježíši a prosil Ho, aby přišel a uzdravil jeho syna. Pravá víra musí být vyzkoušena. Nevěřící zástup byl spokojen jen se znameními a divy. A víra, která se opírá jen o viditelné věci, není pravá víra. Královský úředník opakoval svou prosbu a směl potom slyšet slova: „*Jdi, syn tvůj živ jest!*“ (Jan 4,50) Zde triumfovala jeho víra, neboť ten muž vzal Pána bez nejmenšího viditelného znamení za slovo a šel domů. Už na cestě mu přišli vstříc jeho služebníci s radostnou zprávou o uzdravení jeho syna. K tomuto uzdravení došlo obdivuhodným způsobem přesně v tom okamžiku, kdy Ježíš vyslovil slova moci. Není divu, že královský úředník nato uvěřil s celým svým domem! To pozoruhodné je, že věřil už předtím, neboť víra Jej bere za Jeho slovo a věří tomu, co On říká, **protože to říká On.**

Krátce jsme uvažovali o těchto sedmi příkladech z Evangelii, abychom dostali bezpečnou a zdravou – protože je podle Písma – odpověď na naši otázku. Otázka zněla: Mají křesťanští rodiče důvod pro to, aby očekávali, že Bůh zasáhne k požehnání jejich dětí?

Radostná odpověď zní: Ano, mají všechny důvody, aby to očekávali. Je dítě malé, nemluvně? Pán Ježíš bral malé děti do Své náruče a žehnal jim. Jde o děti, které trpí pod mocí ďábla, jsou blízké smrti nebo už zemřely? Anebo jde dokonce o dospělého syna, jenž se stal kořistí smrti a leží tu bez hnutí? On v každém případě vyslyšel a způsobil osvobození. Ano, v jednom případě tu sice bylo zdržení, okolnosti zabránily okamžité pomoci. V jiném případě muselo nejprve v srdci trápené pohanské matky dojít k přiměřenému posouzení sebe a opět v jiném případě byl jemně pokárán zoufalý otec kvůli své slabé a otřesené víře. A ještě v jiném případě byla upřímná víra postavena na zkoušku, aby byla tím jasněji viditelná. Všechno to moudré jednání s těmito rodiči vyžadovalo nějaký čas. Avšak v každém případě bylo jejich volání slyšeno a nad míru vyslyšeno.

Byla jen jedna jediná výjimka, která ale byla tím pozoruhodnější, protože prosící už byli následovníky a služebníky Pána **předtím, než svou prosbu přednesli**. Byli ti jediní z těch sedmi, o nichž to s klidem můžeme říci, a byli ti jediní, kteří byli odmítnuti! Ale oni také neprosili o požehnání nebo uzdravení nebo o osvobození, nýbrž o čest a zvýhodnění! V tom spočívá zdůvodnění Pánova „odřeknutí“. Je to výjimka, která potvrzuje pravidlo.

Jako křesťanští rodiče smíme také jít na svá kolena, abychom přinášeli své děti k Pánu. Jestliže je k Němu přinášíme s přáním, aby získaly slávu a čest, tak aby naše přirozená pýcha na ně byla ještě zvětšena, aby v nynějším nebo v budoucím světě byli vyznamenáni, pak nemůžeme počítat s tím, že Pán bude jednat. Jestliže je přinášíme proto, aby s nimi Pán jednal v jejich hluboké bídě a požehnal jim, vyslyší nás.

Různé okolnosti na naší straně nebudou překážkou. Můžeme mít židovské kořeny nebo přicházet z národů, můžeme mít malou či nedokonalou nebo silnou víru, anebo jsme snad zármutkem tak zachvácení, že už vůbec nevyslovíme slyšitelnou prosbu – to vše nehraje žádnou roli. Naše děti mohou být mladé nebo staré, mohou trpět duševně nebo tělesně nebo možná vůbec netrpí – ani to nehraje roli. On osvobodí. On požehná. On to učiní ve Svůj čas, aby snad jak rodiče, tak i děti přivedl do „duchovní zkoušky“ a požehnal jim, a to může znamenat, že musíme čekat. Ale On to učiní, On to učiní laskavě a něžně, když je dokonce vezme do náruče Své lásky, aby jim žehnal.

Pán už není na zemi, tak aby zoufalí rodiče před Ním mohli zvolat: „Učiteli, prosím Tě, pohlédni na mého syna“ – nebo „moji dceru“, ať už se jedná o jakýkoli případ. On je vyvýšen v nebi a Jemu je k dispozici všelická moc. Avšak Jeho soucit je přesně tentýž jako tehdy, když byl na zemi: „*Ježíš Kristus včera i dnes tentýž jest, i na věky.*“ (Židům 13,8) Proto odpoví i na tvé volání tímtež neproměnným způsobem – On, jenž se nezměnil a nikdy se nezmění. Není to dost?

Emauzští učedníci

Lukáš 24,13–33

Jak různý byl stav srdce učedníků v den vzkříšení. Petr padl, Tomáš pochyboval, Maria Magdaléna se nedala potěšit a dva učedníci na cestě do Emaus byli zklamaní. Ale s jakou božskou obratností a s jakou dokonalou milostí Pán přistupuje k jednotlivým stavům srdce: Má slovo obnovení pro padlé, jemně kárající, a přece povzbudivé slovo pro pochybující, potěšující slova pro nešťastné a probuzující slovo, které se dotkne srdcí zklamaných i jejich svědomí.

Zklamání

Ty dva učedníky na cestě do Emaus bychom mohli výstižně označit za „zklamané věřící“. Hnání svým trápením a přitahování milostí, se cítili, tak jako i druzí věřící, přitahování k Ježíšovi. Viděli Jeho mocné skutky, spolu naslouchali Jeho slovům milosti a sledovali Ho na Jeho svaté cestě lásky. Byli přesvědčení, že On je ten dlouho vytoužený Mesiáš, a s důvěrou očekávali, že zlomí jho Římanů a Izrael bude mocí osvobozen z ruky všech nepřátel. Avšak nejvyšší kněží a zákoníci Mesiáše usmrtili. Místo aby zaujal Svůj trůn jako Král králů, byl přibit na kříž mezi dvěma zločinci. Místo aby Jeho nepřátelé byli učiněni podnoží Jeho nohou, Boží Syn byl jejich nohama pošlapán. Celá naděje učedníků tím byla jedním rázem zničena. Byli hluboce zklamaní.

Výsledek jejich zklamání vidíme velmi brzy: Obracejí se k malému hloučku věřících v Jeruzalémě zády a jdou, aniž by váhali, „*toho dne*“ domů do Emaus. A když byli na cestě, „*rozmlouvali a sebe*

se otazovali“ a byli „smutní“ (Luk. 24,15.17).

Nejsou tu i dnes mnozí skleslí a zklamaní věřící, kteří se rovněž obracejí zády k lidu Páně a odcházejí osamělou cestou pryč? A když potom jdou svou osamělou cestou, nejsou pak i oni smutní a plní pochybujících úvah jako emauzští učedníci?

Ale co bylo příčinou, že emauzští učedníci byli tak zklamaní? Protože se zaměstnávali svými vlastními myšlenkami o Kristu, místo Božími myšlenkami. A protože jejich myšlení bylo zaměstnáno lidskými myšlenkami, nebyli v stavu pochopit božské myšlenky – byli „*zpozdlilí srdcem k věření všemu tomu, co mluvili proroci*“ (Luk. 24,25). Za jejich zklamáním se skrývala nevěra. Nevěra vedla jejich nohy pryč od lidu Páně; nevěra dávala jejich jazykům vyslovovat jejich vlastní myšlenky a přemýšlení, naplňovala jejich srdce skleslostí a držela jejich oči, takže nepoznali Pána. A jaká to byla myšlenka nevěry, která je tak zaujala? Bylo to přání vrátit Krista do jejich okolností, pro usnadnění jejich situace a k jejich pozemskému požehnutí.

Nepodobáme se často těmto učedníkům? Není to široce rozšířená myšlenka mezi křesťany, že Kristus přišel na tento svět, aby z něho učinil lepší a šťastnější místo? Nepokoušíme se stále ještě často vracet Krista zpět do **našich** poměrů, abychom obdrželi časnou útěchu nebo zemskou slávu? A nejsme potom hořce zklamáni, když se nalézáme v těžkých okolnostech a pozorujeme, že učinnění se zajedno s lidem Pána nás přivádí do obecenství s chudými a opovrhovanými tohoto světa a že toto učinění se zajedno zahrnuje hanbu a možná dokonce i ztrátu a utrpení?

Ježíš sám

A přece, jak milostivě jde Pán za Svými bloudícími a zklamanými svatými. Jakým požehnaným způsobem osvěžuje a povzbuzuje tyto smutné a skleslé učedníky na cestě do Emaus. Ježíš sám se k nim přiblížil!

Není poslán žádný posel, aby tyto bloudící věřící přivedl zpět do Jeho přítomnosti. Když vše jde v Jeho lidu dobře, pak mohou Jeho příkazy vykonávat andělé, apoštolové, proroci a jiní, jak nám to je v tak mnohém krásném výjevu v Božím slovu ukázáno. Ale když zabloudí nějaká ovce – skleslá a malomyslná – pak se jí blíží Ježíš sám, aby ji napravil. Tu při zbloudilém věřícím musí být vykonáno dílo, které nemůže provést nikdo jiný, než jen „Ježíš sám“.

Jak milostivě jedná, když se přiblížil. Odkrývá vše, co je v našich srdcích. S božskou moudrostí a nekonečným jemnocitem odstraňuje všechny těžkosti obou učedníků a odhaluje kořen nevěry, který se skrýval za jejich zklamáním. Byli „*zpozdlilí srdcem k věření*“ (verš 25).

Avšak u toho nepřestává, neboť jakkoli je důležité, aby bylo odkryto to, co je v našem srdci – nestačí to k napravení. Musíme správně znát **naše** srdce, abychom porozuměli, jak daleko jsme zašli po špatné cestě; ale musíme správně znát **Jeho** srdce, aby naše nohy byly opět přivedeny na správnou cestu. A tímto způsobem jedná Pán s těmi dvěma učedníky. Když odkryl vše, co bylo v **jejich** srdcích, zjevuje nyní, co je v **Jeho** srdci. A když to činí, proměňuje jejich „*zpozdlilá srdce*“ v „*hořící srdce*“ (verše 25.32). Rozněcuje v jejich srdcích lásku k Sobě tím, že jim zjevuje lásku, která je v Jeho srdci.

Aby zjevil lásku Svého srdce, „*vykládal jim všecka ta písma, která o něm byla*“ (verš 27), a představuje jim dojemný příběh Svých utrpení a Své slávy (verš 26). Ve svých příliš krátko sahajících představách by Mu učedníci tato utrpení rádi ušetřili, a tímto způsobem by Mu zadrželi Jeho slávy. Víme, že On musel trpět, a „*vjíti v slávu svou*“ (verš 26).

„*Všecka ta písma, která o něm byla*“ (správněji: „*Ve všech Písmech to, co se Jeho samého týkalo*“).

Co se dotýká našich srdcí více než Kristova utrpení a Jeho slávy! A když najdeme utrpení, nejsou příliš vzdálena od sláv. Žalm 22 mluví o Jeho utrpeních, Žalm 24 o Jeho slávách. Příběh Jeho utrpení je znovu obsahem Žalmu 69, následován Jeho slávami v Žalmu 72. Stejně tak následují po Kristových utrpeních v Žalmu 109 Kristovy slávy v Žalmu 110. Jestliže se díváme zpět na Jeho utrpení a kupředu na Jeho slávy, pak naše srdce hoří, když přemýšlíme o Jeho lásce, která Ho přivedla na kříž, aby nás mohl přivést do slávy.

Ti dva učedníci přemýšleli jen o tom, co se jich samých týkalo; Pán jim ukázal to „*co se týkalo Jeho samého*“. Jejich přáním bylo přivést Krista do **jejich** okolností. On je chtěl uvést do **Svých** okolností. Chtěl, aby Ho poznali jako toho Vzkříšeného, vně od přítomného zlého světa.

Obecenství

Pán odkryl jejich srdce a zjevil Svě srdce, ale s jakým cílem? Přirozeně že s cílem, aby toužili zvláště po obecenství s Ním. Nyní je vyzkouší, aby viděl, zda „*skončení Páně*“ bylo dosaženo. Tak se stalo, že „*se potrl, jako by chtěl dále jít*“ (verš 28), když došli k vesnici. Přiblížil se k nim, aby získal jejich srdce, nyní odejde, abych v jejich srdcích vzbudil touhu po Sobě. A jak krásně oni reagují na tuto zkoušku Pána: „*Přinutili ho, řkouce: Zůstaň s námi, neboť se již připozdívá a den se nachýlil.*“ (verš 29) On je chtěl mít – vytrpěl utrpení kříže, aby je mohl vlastnit. Ale Jeho jednání s nimi způsobilo, že nakonec oni **chtěli mít Jeho**.

Poznali jsme už zlo ve svých srdcích v přítomnosti lásky Jeho srdce tak, že můžeme říci: Toužíme nadevše po Jeho obecenství? Když bych prohledal velký Boží vesmír na délku a na šířku, kde bych asi našel někoho jiného, kdo mne naprosto zná, a přesto mne miluje? Proto se cítím v Jeho přítomnosti více doma než v přítomnosti toho nejmilejšího člověka na zemi, který mi stojí nejbliže.

A Kristova láska je tak veliká, že z Krista a Jeho obecenství můžeme mít tolik, kolik chceme. To zakusili i učedníci, když Ho „*přinutili*“. Pán je rád, když Ho nutíme, neboť čteme: „*I všel, aby s nimi zůstal.*“ (verš 29)

Poznat Krista

Tak Pán nakonec přichází pro krátkou chvíli do jejich okolností, ale jen proto, aby je z **jejich** okolností vyvedl a přivedl do **Svých** okolností. Neboť když se dal poznat, mizí jejich zrakům. Jak působivý je také způsob, jakým se dává poznat: „*Vzav chléb, dobrořečil, a lámaje, podával jim.*“ (verš 30) Celé toto jednání zvěstovalo, kdo On je a připomínalo jim Jeho lásku až do smrti (srv. s Luk. 22,19). Není divu, že „*otevřeny jsou oči jejich, a poznali ho*“ (verš 31). Ano, ale jak Ho poznali? Ne jako ve dnech před křížem ve svých okolnostech, nýbrž jako Toho, jenž byl mrtvý, a nyní je živý od věčnosti k věčnosti. Ihned mizí jejich zrakům. Dokud jsme ještě zde na zemi, můžeme Vzkříšeného poznávat jen vírou. Zklamání, které učedníky zachvátilo, když Jej na zemi ztratili, bylo proměněno v radost, když Jej našli vzkříšeného.

Bezprostředním výsledkem je, že byli zavoláni zpět ze své bludné cesty. Ačkoli už ušli dvanáct nebo třináct kilometrů a ačkoli nastával večer a den se naklonil, ihned se obrátili. Měli upřímnou touhu připojit se opět k malému společenství lidu Páně, které bylo shromážděno v Jeruzalémě. A když tam přišli, nalézali se ke své velké radosti v přítomnosti vzkříšeného Pána. Tam musejí všechna lidská přemýšlení a každý údiv ustoupit velebení a „*velké radosti*“ (verše 41.52).

H. Smith, EuE 4/2015

Boží požehnání – podnět k oddanému životu

Pozor, mé přání je, abys při čtení tohoto článku byl „zapálen“. Přirozeně že jen v duchovním ohledu. Tak jako učedníci v Lukáš 24,32, když po setkání se vzkříšeným Pánem mohli říci: „Což v nás srdce nehořelo, když nám na cestě mluvil a otvíral nám Písma?“ Známy biblický text k tomu skýtá dostatečný podnět.

Znáš své bohatství?

Neznám tvou aktuální situaci. Ale jestliže jsi Boží dítě, jsi nejbohatší člověk, jakého si můžeš představit. Jsi si toho vůbec (ještě) vědom?

V Efezským 1,3 čteme: „*Velebený Bůh a Otec našeho Pána Ježíše Krista, který nám požehnal každým duchovním požehnáním v nebeských místech v Kristu.*“ Možná že si teď myslíš: „Ach ne, tento verš ne! Ten přece skutečně znám už nazpaměť!“ – Pozor! Nazpaměť ano – ale co ti říká? Co způsobuje v tvém srdci, když ho čteš?

Teď buď zcela upřímný sám k sobě. Ten verš ti možná mnoho neříká. Myslíš si: „Nemám tušení, co to jsou duchovní požehnání!“ nebo: „To je pro mne příliš těžké a nepochopitelné, jen teorie.“ Pak jsi zde správně. Budeme společně – konkrétně – přemýšlet o tom, co jsou duchovní požehnání a co pro nás znamenají. Vyplatí se to!

Tento verš má ohromnou pozitivní sílu pro tvůj život. Může tě „zapálit“ a změnit tvůj život. Když si všimneš, že vlastní, pravý život je ve spojení s nebem, nikoli se zemí. A to má důsledky pro všední život – a motivuje to k věrnému následování.

Přesně číst znamená mnoho získat

Podívejme se na ten verš tedy pozorně a začněme odzadu:

„**V Kristu**“: Všechno je ve spojení s touto Osobou, která za tebe na kříži zemřela, a nyní je vyvýšena v nebi. On to je, jemuž za vše vděčíš. Tvůj Pán pro tebe udělal vše, dal svůj život. Všechno se točí okolo této vzácné Osoby. Anebo se točíš stále ještě okolo sebe samého? Mysli více na svého Pána, jenž tě bohatě obdaroval.

„**V nebeských místech**“: To je v protikladu k „pozemským místům“, tedy k zemi, na které bydlíme. Znamená to, že se těchto požehnání nemůžeš dotknout, nemůžeš je vidět, cítit, ani ochutnat. Ale můžeš je uchopit svým duchem, svými myšlenkami, přemýšlet o nich a těšit se z nich. I když stojíš oběma nohama v každodenním životě, můžeš se přece vždy znovu (například v tichých chvílích) zaměstnávat nebeskými myšlenkami. To má kladný vliv na tvůj každodenní život – to je zaručené.

„**Každým duchovním požehnáním**“: Pevně nejprve držme: Jde o **každé** duchovní požehnání. Bůh pro tebe nepřipravil **něco** nebo **mnoho**, nýbrž každé požehnání. To je veliké! Co nyní jsou duchovní požehnání? Možná je zjednodušeně můžeme popsat jako Boží dárky. Něco, co pro tebe Bůh připravil, čím tě obdaroval. „Dárkový stůl“ je nekonečně zaplněn. Kdy jsi naposledy s užaslými očima za to řekl Bohu: „Děkuji!“?

Co člověk normálně udělá, když dostane nějaký dárek? Jistě jej rozbalí a používá. Chce přece vyzkoušet, jak je užitečný například nový přístroj, a radovat se z něho. Co děláš ty s Božími dárky? Ještě jsi je ani nerozbalil? Anebo rozbalil, krátce poděkoval a „uložil do skříně“? Nějakému člověku, který nám něco daruje, bychom to nikdy neudělali – a zde jde o Boží dárky! Co Jemu uděláš?

„Požehnal“: Ano, správně, požehnal a nikoli **požehná**! Tato požehnání je možné už nyní v mnoha směrech prožívat a na zbytek se Bůh dívá jako na pevně „zadaný“. Dárky leží připravené od chvíle, kdy jsi Pánu Ježíši vyznal své hříchy. Jak dlouho už leží jako nepoužívané?

Boží dárky je třeba rozbalit a těšit se z nich!

Nyní se na některá z těchto požehnání nebo dárků podíváme zcela konkrétně. Je jich přirozeně ještě mnohem více, například ještě věčný život, Duch Svatý jako Osoba, která bydlí ve věřícím, Boží Shromáždění, atd. Ale dnes se budeme zabývat těmito čtyřmi velkými požehnáními:

1. Požehnání → Boží děti

V Efezkým 2,3 čteme, co jsme byli před svým obrácením: děti hněvu! Nyní jsme ale Boží děti. Podívej se na mravence s jeho zvláštním tělem: je geniálně stvořen.

Otevři své oči pro nádherný svět květin: jsou geniálně stvořené.

Mysli na sebe samého, na své tělo, na svůj mozek, na všechno to, čeho jsi schopen: jsi geniálně stvořený.

A nyní mysli na to, že toto všechno udělal a udržuje Ten, jenž je tvým Otcem. Smět Otcem nazývat takového velkého Boha, to je jedinečné. A co nikdy nepochopíme, je Jeho láska. Miluje nás tak, jako miluje svého vlastního Syna, našeho Pána Ježíše Krista. Všichni otcové zde na zemi mají své chyby a nedostatky, ale Bůh, náš Otec, je dokonalý. Jak obdivuhodné!

Úkolem otce je vychovávat své děti a starat se o ně. Kdo by to mohl dělat lépe než Bůh, náš Otec? Smíš se u Něho cítit ukrytý jako Jeho dítě, i když máš trápení.

Přemýšlej dále o vztahu Boha, Otce, k tobě zcela osobně. Přečti si ještě následující verše a přemýšlej, co ti říkají o tvém Otci: Jan 1,12; 11,52; 17,23b; Římanům 8,16; Efezkým 5,1.8; 1. Jana 3,1.

2. Požehnání → Boží synové

Možná že si teď myslíš: „Cožpak synové nejsou také děti?“ Kde je nějaký rozdíl?

Rozdíl není tak velký. Jde pouze o dvě různé věci. U „Božích dětí“ jde více o náš vztah k Bohu, který jsme obdrželi skrze nové narození. S „Božími syny“ Bible spojuje naše čestné postavení, ale také poznání. Se synem může otec pln radosti rozmlouvat. Mají stejné cíle, stejný život, stejné zájmy, atd.

Toto synovství jsme obdrželi jako dárek od Boha. Je to vztah, který se vyznačuje svobodou a obočností.

Bůh, tvůj Otec, nyní chce, abys duchovně dorostl do tohoto vztahu, aby u tebe mohl způsobit hlubší myšlenky například o Pánu nebo o velebení. Chce u tebe způsobit hlubší poznání svých myšlenek. Rád by v tobě vzbudil pravé, hluboké velebení.

Přečti si také následující verše a přemýšlej o nich, co ti řeknou o Božích synech: Galatským 3,26; 4,6; Římanům 8,14; Židům 12,5.7.

3. Požehnání → dědicové

Možná jsi už také něco zdědil. Jestliže rodiče výslovně nestanoví jinak, jsou děti automaticky jejich dědici. Po smrti rodičů dostane potom dědic všechno, co patřilo rodičům.

Když to nyní vztáhneme na duchovní požehnání, pak Bůh, jemuž nakonec patří všechno, nás jako své děti už nyní ustanovil dědici. A **jednou později** toto dědictví nastoupíme spolu s Kristem (Ef. 1,11). Takovou důvěru, takovou lásku k nám má tvůj a můj Bůh. Chce nám dát podíl na svém „vlastnictví“. Tuto vůli v budoucnosti také vykoná.

Jaká je naše odpověď na tuto Boží lásku k nám? Žijeme dnes věrně v každodenním životě s Ním, aby nás pak také jednou mohl považovat za hodné toho povolání (2. Tes. 1,11)?

Přečti si také Římanům 8,17.

4. Požehnání → Zajištěná budoucnost v domě Otce

Kolik lidí jde vstříc budoucnosti a jsou plni starostí! Jak to bude? Co bude ze všech těch válek ve světě? Ebola, bouřlivé počasí atd. Tu může být člověku úzko.

Ale my víme, že naše budoucnost je vyjasněna. Jdeme k našemu Bohu a Otci a uvidíme našeho Pána.

Procházíš právě těžkým obdobím? Máš trápení a starosti ohledně své budoucnosti? Přečti si prosím Jana 14,2. U Boha je pro tebe připraven příbytek. Tvoje budoucnost je zajištěna. A neměl by Bůh, jemuž všechno patří, tuto budoucnost nádherně připravit? Mysli někdy na to, jaké to bude, až tam budeme u našeho Otce. Bude to obdivuhodné, nesrovnatelné, nepopsatelné. Bude to rozhodně tak nádherné, že naše lidská slova to nemohou popsat. Naše slovní zásoba na to nestačí. Pavel píše ve 2. Korintským 12,4, že když byl vtržen do ráje, slyšel nevyslovitelná slova, která nesmí vyslovit. A v Janu 10,28 čteme o tom, že máme věčnou jistotu a že jsme skryti v ruce Otce.

Není to něco, co nás může vést k vděčnosti a důvěře?

Duchovní požehnání jsou tedy konkrétní Boží dárky, které nám byly darovány skrze víru v Pána Ježíše. Smíme se jimi ve svých myšlenkách zaměstnávat, těšit se z nich a nově podniknout cestu s Pánem.

Premýšlej dále, která požehnání Bůh pro tebe připravil. Čti k tomu verše, které následují po Efezským 1,3. To způsobí, že i tvoje srdce bude „hořet“ a vyvolá to u tebe úžas a obdiv.

André Goerke, FMN 3/2015

Obsah

Lazare, pojď ven!.....	2
Povzbuzení pro rodiče.....	4
Emauzští učedníci.....	7
Boží požehnání – podnět k oddanému životu.....	10
